

Klinika za psihijatriju

~Glasovi: Moraš učiniti onu stvar!~

Aaaaaaaa! Metalni krik rasporio je pljesnivu tišinu koja je lebdjela u zraku. Probudila sam se okupana grašcima bistre tekućine. Otvoreni prozor pozivao je ledeno plavi zrak u moj skučen sobičak. Petak, petnaesti listopada. Zašto se listopad zove listopad? Jer pada mnogo listova ili jer se lista mnogo padova? Zdrava osoba ne bi se zamarala glupim značenjem još gluplje riječi. Ali ja čujem glasove. Stalno postavljaju pitanja i pitanja i pitanja i pitanja. I znate što još rade? Postavljaju pitanja! A ja samo želim da prestanu jer bih inače mogla udariti nešto, ili nekoga.. toliko sam luda da bih mogla i sebe udariti tako jako da bih zaspala zauvijek. Ali ne mogu jer sam slaba kao trska, slomljena. „Ti ništa ne možeš, ništa ne znaš, tako si jadno slaba.“ Moji glasovi, opet se javljaju.

TUP! TUP! Netko je na vratima. Stresla sam se kao da me netko polio ledom i umalo pala s kreveta. „Matija, ne miči se, niti slučajno“, govorim si u sebi. Ali što ako me čuju? Ako sam i u sebi preglasna? „Joj, budalo jedna, ti nikada ne možeš šutjeti.“ Kucanje ne prestaje, čak štoviše, sada čujem i glas koji me doziva: „Freja, otvaraj prokleta vrata! Freja, provaljujem na tri!“ Jedan - ne, ne, ne, ne, sad će me uzeti.. Dva - bolje da se ubijem, mrtva im neću biti od koristi. Tri! Škare! AAAAAAAA! „Uo uo uoo polako, spusti ih dolje! Polako.. e tako.. Freja, ja sam, tvoj prijatelj Teo. Spremi se, vrijeme je za tvoju tjednu terapiju, zar si zaboravila?“ „Matija, to si ti?“ „Freja, Matije više nema..“

Zrak je bio gust i vruć kao uskipjela kaša pomiješana sa smradom ugaslih opušaka. Osvrnem se oko sebe. Kako sam glupa. Terapija, naravno.. Žarulja mi se upalila i na tren sam bila razumna osoba. Onda mi za oko zapne čik. Zapravo, oko mene je bilo more čikova koje sam popušila u samo jednom danu. Čikovi. Rimuje se s plikovi.. i to onakvi kakvima je Matija bio prekriven kad se tristo tona kipuće vode izlilo po njegovoj mekoj i tako, tako mladoj koži. Devetnaest nevinih godina uzela je voda. Voda koja je neophodna za život, uzela je jedan..

„Freja! FREJAA!“ Zatreptala sam u strahu prema čovjeku koji se navodno zvao Teo i bio mi je prijatelj. Ma, što je to uopće prijatelj? Nemam takvoga. Imala sam brata, a voda ga je spalila živog. „Evo, idem, Teo.“

~Glasovi: Moraš učiniti onu stvar!~

Navukla sam na sebe traperice i bijelu majicu. Teo je u ruci držao moj ruksak sa slonovima.

Slonovi su baš lijepe životinje, i velike. Kao i količina vode koja je... „Hajde, Freja, opet

ćemo kasniti i Psihijatar neće biti baš sretan!“ „Ja sam Matija.“ „Freja..“

„MATIJA!“ „Dobro, dobro, daj se schillaj malo..“ Zašto me zove Freja kad je Freja ubojica?

Ja sam Matija.. i on je bio Matija. Iskra zdrave pameti ponovno se upalila, ali samo na par

sekundi. „Evo, idemo, samo da još uzmem Barbiku.“ „Daj, ne budi luda.. Mislim, hoću reći..“

zbunio se kao klinac koji odgovara matematiku. „Ali, Freja, to je tako djetinjasto od tebe,

imaš dvadeset godina.“ Mogla bih očerupati tog Tea. Poznajem ga dvadeset godina i već mi

na uši izlaze njegove prodike i glupe izjave. Ionako se brine za mene samo zato što sam ostala

bez roditelja kad sam imala deset. Kad SMO imali, moj brat blizanac i ja. „Ostavi me na miru,

Teo!“ „Ne držim te, hajde, idemo.“

Izašli smo u sirovu stvarnost. Nebo me gledalo osuđujući, drveće je upiralo granama u mene:

„Ubojica! Ubojicaa!“ Ušli smo u Teov auto i počela sam plakati po uobičajenom postupku.

Na radiju su svirali Beatlesi. Što oni sad imaju svirati kad ja plačem? Yesterday. „Hoćete da

vam ja kažem što je bilo yesterday, ha? HA? Odgovorite mi! Prokleti Beatlesi!! Jučer sam

imala brata, danas ga nemam, a vi se tome rugate?!“ Šakom bih mu udarila taj njegov idiotski

radio da sam imala snage. Umjesto toga, promucala sam: „Te-oo, mo-možeš ugaziti ra..?“

Ugasio je.

„Stigli smo. Hajde, idemo.“ „Idemo, idemo, idemo! IDEMO! Zašto stalno ponavljaš tu

besmislenu riječ, Teo?“ „Idemo.“ Na plavoj tabli, bijelim je slovima pisalo: Klinika za

psihijatriju. Kad je Matija poginuo, nosio je plavu majicu s bijelim brojem 24. 24 sata, novine

u kojima je osvanula tragična vijest o nekoj Freji koja je ubila svog brata blizanca izlijevajući na njega ostatke kipuće vode u obiteljskoj tvornici za proizvodnju soli i desalinizaciju. To je zasigurno bila neka divljakuša. Ja nikada ne bih mogla tako povrijediti vlastitog brata. Trebalo ju je živu spaliti, a ne pustiti da se izvuče samo zato što je mala razmažena bogatašica. Ako ju ikada nađem, zadavit ću ju vlastitim rukama!

~Glasovi: Moraš učiniti onu stvar!~

Stigli smo do velike poznate zgrade gdje me čekao Psihijatar. Onda mi je sinulo. „Što?! Teo, zašto smo ovdje, pa ovo je psihijatrijska klinika! Za luđake, ubojice i poremećene bolesnike! Idemo doma, Matija nas čeka.“ Povukao me za rukav i odjednom sam se našla u maloj prostoriji pastelnih boja i paperjaste atmosfere. Teo me čekao ispred. Ja sam čekala Psihijatra. Psihijatar je čekao završetak pauze da može primiti svoju najdražu pacijenticu (odozdo). Koja je još uvijek čekala.

~Glasovi: Moraš učiniti onu stvar!~

„Ooo, Freja, kako smo danas?“ Hrapavi glas staroga Psihijatra. „Mislite, Matija?“ „Um.. da.“ „Dobro sam. Malo izmorena od Teovih gluposti, a i glasovi me maltretiraju. Znae, stalno mi govore da moram učiniti onu stvar.. I hoću, kad dođe vrijeme za to. A i Barbika se stalno žali da nema odjeće, morale bismo u shopping uskoro.. Znae, dovela bih je danas, ali Teo mi nije dopustio. Trebalo bi ga ubiti zbog toga. I moram kupiti nove cigarete, spaliti se malo usput. Mogu i vas zapaliti, želite? Da mi ne dosadujete više svojim terapijama kojima se svakodnevno trudite uvjeriti me da nisam kriva za smrt svoga brata. Ja sam ubojica i mogla bih vas ozlijediti ako nastavite govoriti. Hvala.“ Umjesto toga, odgovorila sam: „Dobro sam.“ „Izvršno, a glasovi? Javljaju li se još uvijek?“ „K-kako to mislite još uvijek? Oni su zauvijek.“ „Pusti glasove. Oslobodi dušu i savjest jer ti nisi kriva ni za što. Strašne stvari događaju se dobrim ljudima. Nitko za to nije i ne može biti kriv. Ponekad se mora dogoditi nešto loše da bi kasnije moglo biti bolje. Samo ne smiješ odustati od sebe i svojih ciljeva.

Voliš dizajn, zar ne? Mlada si, upiši faks, druži se s prijateljima, možda s vremenom i neki dečko upadne u igru. Ono što te ispunjava i čini sretnom može ti pomoći da nastaviš dalje kao jača i potpuno nova osoba koja će se svoga brata sjećati sa smiješkom. On bi to volio, zar ne? Učini to za njega, hoćeš li?“ „Da.“ U meni se počela javljati čežnja za životom i srećom jer Psihijatar me uvijek nekako uspijevao izvući iz dubljeg depresivnog stanja i nadahnuti svojim govorancijama. Imala sam nešto za što se mogu uhvatiti. Misao. „Ja sam ptica.“ „Jesi, Matija, ti uistinu možeš letjeti ako želiš.“ „I želim! O, želim to više nego išta na svijetu!“ Mogla sam osjetiti srce u svim dijelovima tijela i čuti šapat krvi koja je tekla venama. Uzbudila sam se i zadrhtala od same pomisli na tu misao koju je Psihijatar udahnuo u mene poput droge. Moje srce se nasmijalo. Moji glasovi, već dugo se nisu javili.. Kakvog posla imaju? Sigurno boljeg od posla u tvornici. I to još u onoj za proizvodnju soli i desalinizaciju gdje se sva otpadna kipuća voda izljuje u... na Matiju.

~Glasovi: Moraš učiniti onu stvar!~

Zacrnilo mi se pred očima. Kakva nova osoba i mutavi novi život? Glasovi, tu ste.. Moram! Tako je. Izlazim iz klinike, prolazim pored Teovog auta, sjedam na tramvaj, dolazim do svoje kuće. Odletjela sam do dnevne sobe i napokon bila spremna učiniti "onu stvar". Pogledala sam se u ogledalo. Tako sam ružna. Penjući se na tavan, sjetila sam se zgodne anegdote kad smo se kao mali, moj brat i ja igrali skrivača. Ja sam brojila do deset, a Matija se sakrio.. iza svojih očnih kapaka! Baš kao onaj slon u Priči o slonu i bubamari. Matija je zatvorio oči pred životom prerano. Napokon je došlo vrijeme da i ja zatvorim oči i ugledam tamu. Ponekad ti ne preostane ništa drugo, nego da se sakriješ. Otvorila sam vrata tavana. „Samo budi hrabra.“ „Ali ipak želim biti ona nova osoba.“ „Ne možeš jer si ubojica, Freja.“ „Ja nisam Freja, ja sam Matija!“ „Ti si Freja.“ „Ja sam Freja. I moram učiniti onu stvar.“ U prašnjavom tavanskom kutu ležalo je uže. Glasovi su mi zapjevali uspavanku. Ispred kuće začuo se zvuk Teova automobila.

Tamara Jakopović, 3.g2